

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

září 2012

6. ročník / 9. číslo

Ze Svatovavřínecké pouti 2012

Milé sestry, milí bratři,

Téměř všechna zářijová nedělní čtení se týkají tradice. V následujících zamyšleních se jí budeme vcelku zevrubně zabývat. Předtím se ale musíme zamyslet nad jiným pojmem, snad ještě choulostivějším: pojmem pravověří, orthodoxy, chcete-li.

Chodíme po chodníku, nikoliv po ulici, hrajeme si na hřišti, nikoliv na silnici. Tak i pravověří je prostorem, vyhrazeným naší víře, ve kterém právě víra dává smysl a nese plody, a které nám zároveň zaručuje svobodu nevěřit v nic, co by se chtělo věřit zvnějšku.

*Ale čemu tedy věřit? Vždy jen tomu, co vede k lásce a ke svobodě. Pomozme si příkladem: stvořená versus nestvořená milost. První učení dělá z milosti Boží jakousi od Boha oddělenou „věc“, kterou Církev podle své vůle skrze své kněžstvo *ex opere operato* (z moci řádně provedeného úkonu) udílí těm, které uzná za hodné. Toto pojetí vede k závislosti na kléru a tudíž kléru zpychnutí a vzdálenost daru od dárce umenšuje lásku obdarovaného.*

Milost nestvořená je totožná s Boží energií, nestvořeným světlem, kterým zazářil Ježíš na hoře Tábor, které viděl Mojžíš v ohnivém keři, a ze kterého oslepl při svém obrácení Pavel. Jako takovou ji Bůh podle své vůle udílí těm, kteří jsou ochotni a schopni ji přijmout. Církev zde není žádnou prostřednicí, ale místem, kde se k přijetí milosti připravujeme. Zažíváme svobodu přijímat milost bezprostředně a rovněž bezprostředně milovat dárce v daru. Nauka o nestvořené milosti vede k lásce a svobodě, tudíž je pravověrná.

Existují dvě definice Církve, které se potkávají právě v pojmu pravověří: Církev jako prostředí, v němž lze činit pokání a místo, kde lze dosáhnout spásy. Připomeňme, že ve východním křesťanství je spása tímtež, co zbožštění, prostoupení nestvořenou energií, táborským světlem – nestvořenou milostí.

Víra ve stvořenou milost vede klérus, náhle disponující takřka čarodějnými schopnostmi, k pýše, což odporuje Církvi jako místu, kde lze činit pokání. Absence nestvořených zbožšťujících energií pak ruší Církev jako místo, kde lze dosáhnout spásy.

V pravověří se tak setkávají pokání se spásou, pokora s nadějí, zde se setkává milosrdenství a věrnost a spravedlnost s pokojem si dávají políbení.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ - eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ - eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ - eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Středa 18:00 - setkání nad Bibli v Communiu

Čtvrtek 18⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Událo se

12. srpna se v chrámu sv. Vavřince na Petříně a jeho okolí konala Svatovavřínecká pouť.

Kalendárium

v úterý **4. září od 19,00** v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 se bude konat první filmový klub po prázdninách, film: Vlák život (1998), režie: Radu Mihaileanu

ve **čtvrtek 13. září od 17,00** v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 se bude konat první Tvůrčí klub po prázdninách (téma: "Projekt: Román I.")

Narozeniny v září slaví:

Luděk Elšík, Petra Baslová, Ivana Kuglerová, Petr Jan Vinš, Jan Matys, Kateřina Kudelová, Daniel Křístek.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

Nedělní a sváteční čtení

2.9. – 22. neděle v mezidobí

Dt 4, 1-2.6-9

Ž 15

Jk 1, 17-27

Mk 7, 1-8.14-15.21-23

Kristus odpovídá farizeům, že tradice má smysl pouze uvnitř Boží lásky, v poslušnosti a oddanosti Bohu a v horoucí víře v Něj. Mimo tyto hranice se hrozí stát pouhou rutinou, v horším případě manýrou, v nejhorším případě návykem: jakýmsi zlatým teletem, které má smysl samo o sobě. Zde je kladeno stvořené nad nestvořené, nálezky lidské nad slovo Boží. To je zlé.

Tradice znamená podání, předání. A kdo smí tradici předávat, natožpak utvářet, formulovat? Jedině ten, kdo zakouší Boží lásku, je poslušen a oddán Bohu a horoucně v Něj věří. Kdo sám na sobě poznal Boží milost, která není ničím jiným, než nestvořenou energií Boží, ani nemůže rouhavě vyvýšit nestvořené nad stvořené.

Dá se říci, že tradice je stvořenou odpovědí na nestvořenou milost, podobně jako svátosti jsou viditelným znamením neviditelné milosti. Tradice vymezuje prostor, v němž má křesťanská víra smysl, a smysluplnost, živost a plodnost křesťanské víry je zároveň zkouškou pravosti tradice. Chvála Bohu za to.

9.9. – 23. neděle v mezidobí

Iz 35, 4-7a

Ž 146

Jk 2, 1-10

Mk 7, 24-37

Tuto perikopu lze chápat v návaznosti na předchozí. Vztah tradice a víry je zde kromobyčejně spleťtý. Syrofénická žena nepřebývá v židovské tradici, ale věří

v Ježíše, který dovede uzdravit její dceru. Ví také, že Ježíš stojí v židovské tradici, a tak se krutému výroku o dětech a psech (podle originálu spíše „pejscích“, „psíčcích“ což zmírňuje drsnost Ježíšových slov a nám připomíná soudobý kult domácích mazlíčků, kteří jsou pro mnohé téměř důležitější, než (nejlépe cizí) děti, nedívá a ducha(Ducha)přítomně na něj odpovídá. Odpovídá na tradici, kterou nesdílí tak, aby její odpověď dávala v dané tradici smysl. Pochopila, že ve víře vede skrze tradici cesta k Boží lásce, která jakoukoliv tradici přesahuje.

14.9. – Svátek Povýšení svatého Kříže

Nu 21, 4b-9

Ž 78

Fp 2, 6-11

J 3, 13-17

Dnešní čtení ukazuje dvě cesty: z nebes na zem... a na kříž a ze země na kříž... a z kříže na nebesa. Člověk absolvuje podobné cesty, ale v opačném pořadí. Nejprve se soustavnou modlitbou a rozjímáním, podporován kázní a bdělostí a posilován svátostmi přiblíží k Bohu a, naplněn proměňující Boží milostí, sestupuje zpět na zem a koná skutky milosrdenství mezi těmi nejpotřebnějšími a nejponiženějšími byt' v sebetěžších podmínkách, čímž dosvědčí pravost své proměny.

16.9. – 24. neděle v mezidobí

Iz 50, 4-9a

Ž 116

Jk 3, 1-12

Mk 8, 27-38

Na otázku, za koho lidé Ježíše pokládají, odpovídají učedníci v duchu tradice. Na otázku, za koho Ježíše považují oni, odpoví Petr v duchu tradice, ale přeplněné vírou: „Jsi Mesiáš.“

Když ale Ježíš předestřel učedníkům svou budoucnost plnou strádání, Petr jej káral. Toto jednání stojí mimo tradici a pramení z malé víry.

Vidíme zde tři roviny odpovědí: tradice bez víry, tradice a víry, bez tradice a bez víry. V jiných perikopách se najde i víra bez tradice, výše zmíněná Syroféničanka k ní má blízko.

Vidíme tedy, že tam, kde je tradice a víra Kristus chválí, kde je víra bez tradice do tradice uvádí a odměňuje, kde je tradice bez víry nesouhlasí či mlčí, a kde není ani víra, ani tradice, tam napomíná.

Přinejmenším toto lze z Písma vyčíst.

23.9. – 25. neděle v mezidobí

Př 31, 10-31

Ž 54

Jk 3, 13-4, 3.7-8a

Mk 9, 30-37

Na ikoně Nejsvětější Trojice Andreje Rubleva se nesetkáme s klasickou perspektivou linií, sbíhajících se v pomyslném bodu na pozadí obrazu. Rublev ji znal, ale použil ji jinak, obrátil ji. Linie obrazu se u něj nesbíhají v pozadí, nýbrž před ikonu, kde stojí modlící se člověk.

A v této obrácené perspektivě to není Abrahám, kdo myje nohy Andělům Božím, ale Kristus, který myje nohy apoštolům. V této perspektivě jsou první posledními, a kdo přijme bezmocné dítě, přijímá Krista a v něm Boha Otce.

A ještě: hledíme-li na ikonu, jsme vlastně v ohnisku její perspektivy; máme tedy pohlížet sami na sebe, jak na nás pohlíží Bůh, totiž láskyplně, abychom sami v sobě oslavili Boží stvoření a otevřeli se Boží milosti a v ní rostli a sílili ke službě Pánu a bližním.

28.9. – Slavnost sv. Václava

Mdr 6, 9-21

1Pa 29

1Pe 1, 3-6; 2, 21b-24

Díky své babičce, křtěnce Metodějově Svaté Ludmile, přebýval Svatý Václav od malička v křesťanské tradici, podání, v tradici cyrilometodějské a tudíž slovanské a moravskočeské.

Důkazem, že se tohoto podání, předání, této tradice držel opravdu niterně, jsou jeho dobré skutky: péče o chudé a nemocné, osvobozování otroků, zvelebování půdy. Všechny tyto skutky nicméně nejsou příčinami svatosti, jsou spíše jejími důsledky. Myšlenková návaznost bude tedy zhruba takováto: Václav naplnil tradici svými skutky díky svatosti, kterou zpětně potvrdil pravost tradice, v níž lze svatosti dosáhnout.

Díky zasazení Václava v křesťanské tradici a upevnění křesťanské tradice Václavem v Čechách dnes oslavujeme světce a patrona v pravdě národního – ostatně národ je také takovou tradicí, ale má-li vzkvétat a obhájit svoji identitu, musí čerpat mimo sebe sama, v realitě duchovní. Zde budiž Svatý Václav naším pomocníkem a přímlvcem.

30.9. – 26. neděle v mezidobí

Nu 11, 4-6. 10-16. 24-29

Ž 19

Jk 5, 13-20

Mk 9, 38-50

Je jasné, že udělí-li komu Bůh dar vyhánět zlé duchy, obdaří jej svou milostí. Vyhánění démonů je možné pouze skrze milost Boží, ale kdo je vyhání, zpětně si tento dar „zasluhuje.“

A co se dloubání očí a utínání údů týče: platí, že celek je víc, než součet částí a člověk je tudíž více, než souhrn jeho duševních i tělesných vlastností a rysů. Ohrožuje-li nějaká myšlenka či touha celistvost člověka, je lepší se jí vzdát, než ohrozit celek.

Farní vyúčtování za měsíc červenec – srpen 2012

Příjmy:

sbírky rotunda:	3.630,-
sbírky sv. Vavřinec:	571,-
příspěvky:	1.400,-

CELKEM: 5.601,-

Výdaje:

květiny:	876,-
telefon:	2.168,-
varhanní doprovod:	2.750,-
odměna(divadlo, šití ornátu) :	6.000,-

CELKEM: 11.794,-

ROZDÍL: - 6.193,-

Stav účtu k 31.8.2012:	787.102,-
Stav pokladny:	46.615,-
CELKEM:	833.717,-

Křížovatka – měsíčník. Vydává Farní obec starokatolické církve v Praze.

Vydáno : 1.9.2012. Neprodejné.

Kontakt: Na Bateriích 27, 162 00 Praha 6; email: stkat@starokatolici.cz; <http://praha.starokatolici.cz>

© 2012